

*You can't listen to this if you've never been sad, Нощта ме
носи и подмята, Временен престой в безкрайността |*

Явор Семков

**You can't listen to this if you've never been sad,
Neither feel it if normal life is all you've had
You can't understand it and you're mad,
Even so, one day you will.
You'll cherish it because it's true
A feeling pure like morning dew,
And you'll realize it isn't new
That it's only point of view...**

**Living in despair, see through society
Sleeping mind brings you dreams,
Always waking up, filled with anxiety
Falling victim to corrupted means**

**The past becomes reality,
Flowing into future
Fallen in depravity
Soul is just a rupture**

**Sink into despair
Supported by others
It's not a conspiracy
It isn't that fair.**

**Negative way of thinking
Spirit engulfed in mind
Relishes into drinking
And tortured teeth to grind.**

**Нощта ме носи и подмята
в необятни мислени простори
и нямам грижа на земята,
но нещо сякаш ми говори.
И се разхождам сам
в незнайни територии,
блуждаещ странник ням
в неписани истории.
Отминалите времена неясни,
размазани и без мотив,
но все така прекрасни,
недокоснати от обектив.**

You can't listen to this if you've never been sad, Ноцта ме носи и подмята, Временен престой в безкрайността |

Явор Семков

Ръце ме бутат и насочват
към място с хора и мечти,
но дните се проточват,
чакам слънцето да заблести.
И мигът настъпва изведнъж,
талази от лъчи преливат
бурно, бясно, наведнъж
и утрото завчас заливат.
Потъвам в ярка топлина,
вълните ме обгръщат,
Светът е пълен с добрина.
А спомените ми се връщат.

Временен престой в безкрайността

Животът е един миг, проточващ се до безкрайност. Ако не разбереш, че изчезваш, отнета ли ти е реалността? А и дори да осъзнаеш, че тялото ти умира, можеш ли да бъдеш сигурен? Може би всичко е една илюзия. Може би някой ден ще се събудиш със спомен за невероятно дълъг сън, все пак свършил за секунди...

Независимо дали всичко е такова, каквото изглежда или не, мога кажа със сигурност, че съществувам. Къде, защо и как - не знам. Знам само, че имам спомени. Отделни моменти от пребиваването ми на тази земя. Някои от тях са топло одеяло, увито около плещите ми, а други - прогнилите останки на отмрели идеи, познанства и надежди, заровени дълбоко в мен. Убеден съм, че има и много случки, които не помня съзнателно, но които също така ме оформят като личност.

Все пак има мигове, които са невъобразимо ярки и запомнящи се. Ако настоящето е сън, то те прекрачват границите му и го превръщат в нещо повече.

С готовност бих съкратил физически мимолетното ми преживяване, ако това ще ме доведе до този великолепен миг, в който времето тече толкова бързо, сякаш е спряло. Сякаш някой ме е изтеглил от мътните води на ежедневието и е изложил съзнанието ми на пронизващите слънчеви лъчи, спокойно чакащи завръщането ми...

Някои хора казват, че времето излита пред очите ни. За мен то е хронология на спомените ми, а колкото по-значими са те, то толкова по-дълго съм живял. Ако ми заявят, че е по-добре да запазя тялото си здраво колкото може по-дълго, за да живея повече и да вкуся повече от живота, ми се ще да попитам: „Как? Как искате да живея? Физически или духом? Не мислите ли, че е егоистично от ваша страна да изисквате присъствието ми във вашето общество и да ме ограничавате, като бих могъл да бъда някъде толкова далеч...“ Толкова ли не осъзнават, че тялото е просто една черупка, която рано или късно ще се срине. Това, което е вътре в нея и което тя подслонява временно, то може да съществува вечно. В един от тези моменти, в които мисълта за смърт е по-сюрреалистична от самото понятие за вечност. Преживяването ме отнася някъде отвъд човешките понятия и норми. Някъде, където думите са излишни и достойни за присмех. Защото кой би говорил, когато приема наведнъж толкова много жизнена информация, че му се ще да зададе милион въпроси, но същевременно бездейства, страхуващ се да не изпусне мига? Аз не бих. Аз бих останал там завинаги. Мълчалив. Спокоен. Едно с безкрайността. Жив.